

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Jacka Kowalskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r.

sprawy

1. **P. Ś.**

syna J. i D. z domu K.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 35 ust. 1 i 2 w zw. z art. 6 ust. 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 64§1 kk, art. 245 kk w związku z art. 64 § 1 kk,

2. **R. B.**

syna R. i B. z domu J.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 245 kk w związku z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 19 października 2018 r. sygnatura akt VI K 292/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej dotyczącej oskarżonego P. Ś. z punktu IV dyspozycji,

2. z punktu I części dyspozytywnej eliminuje sformułowanie dotyczące działania oskarżonego P. Ś. w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, a za podstawę skazania przyjmuje wyłącznie art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk łączy oskarżonemu P. Ś. wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.S.z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Ś. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. Ś. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 24/19

(na podstawie art. 423§1a kpk)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2018r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt VI K 292/17 uznał P. Ś. za winnego tego, że:

I. w okresie od drugiej połowy 2015 roku do dnia 18 maja 2016 roku w Ś., woj. (...), ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci orzeczenia o stopniu niepełnosprawności nr (...) R. M., legitymacji osoby niepełnosprawnej nr (...) R. M., zaświadczenia ukończenia kursu z dnia 18 lipca 1988 roku wystawionego przez Zakład (...) we W. oraz przywłaszczył dokument stwierdzający tożsamość A. S. (1) w postaci dowodu osobistego o numerze (...), kartę bankomatową (...) Bank (...) SA służącą do pobierania pieniędzy należącą do A. S. (1) oraz kartę bankomatową (...) Bank (...) SA służącą do pobierania pieniędzy należącą do A.S. (1)z tym, że przyjął, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14 czerwca 2010 roku do 15 czerwca 2010 roku, od 12 kwietnia 2012 roku do 10 maja 2012 roku i od 28 listopada 2012 roku do 28 maja 2013 roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, czyn z art. 278 § 1 kk, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 24 września 2010 roku, sygn. akt VI K 1120/10, oraz, że czyn ten stanowi występki z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w bliżej nie ustalonym okresie w 2016 roku nie później niż do dnia 10.07.2016r. w Ś., woj. (...), ze szczególnym okrucieństwem pozbawił życia sześć szczeniaków rasy mieszanej poprzez utopienie ich w stawie, z tym, że przyjął, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 2 lipca 2011 roku do 3 lipca 2011 roku, od 22 listopada 2014 roku do 12 marca 2015 roku i od 12 marca 2015 roku do 21 maja 2015 roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II K 3/12, objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 16 czerwca 2015 roku, sygn. akt VI K 56/15, oraz, że czyn ten stanowi występki z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2018 roku, tj. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 6 marca 2018 roku o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy – Kodeks karny (Dz. U. 2018, poz. 663) w zw. z art. 4 § 1 kk, wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. w miesiącu sierpniu 2016 roku w Ś., woj. (...), w celu wywarcia wpływu na świadka R. K. w toczącym się postępowaniu przygotowawczym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś. o sygn. (...) nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy o sygn. (...) kierował wobec R. K. groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia, z tym, że przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, tj. występku z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

Następnie kary te połączył i na podstawie art. 85§1 i 2 kk w zw. z art. 86§1 kk wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

Tym samym wyrokiem sąd rejonowy uznał R. B. za winnego tego, że:

IV. w dniu 14 sierpnia 2016 roku w Ś., woj. (...), w celu wywarcia wpływu na świadka R. K. w toczącym się postępowaniu przygotowawczym w Komendzie Powiatowej Policji w Ś. o sygn. (...) nadzorowanym przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy o sygn. (...) kierował wobec R. K. groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia oraz stosował wobec w/w przemoc polegającą na uderzaniu w/w pięścią w twarz, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Świdnicy z dnia 23 marca 2012 roku (sygn.akt II K 722/11) zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego Świdnicy z dnia 08 lutego 2013 roku (sygn.akt IV Ka 1040/12) za czyn z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk popełniony w nieustalonym dniu w okresie od 09 marca 2007 roku do dnia 10 marca 2007 roku na karę dwóch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok wszedł w skład wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 12.12.2013 roku o sygn.akt II K 598/13, gdzie wymierzono karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 18.06.2013 r. do dnia 22.07.2014 r., na poczet której zaliczono okresy od dnia 12.03.2007 r. do 11.04.2008 r., od 06.05.2008 r. do 07.05.2008 r., od 14.05.2010 r. do 23.09.2010 r. oraz od 29.09.2012 r. do 13.11.2012 r., z tym, że przyjął, iż czyn ten stanowi występki z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył R. B. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 5 września 2016 roku godzina 11:30 do dnia 2 listopada 2016 roku godzina 15:50 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Orzekł nadto sąd o kosztach sądowych - tj. zwolnił w całości oskarżonych P. Ś. i R. B. od obowiązku poniesienia tych kosztów, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodzili się oskarżeni, w imieniu których apelacje wnieśli ich obrońcy.

A. Ł. Ś. obrońca oskarżonego R. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt VIII dyspozycji, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. B. kierował wobec R. K. groźby bezprawne pozbawienia życia i zdrowia w konsekwencji czego przyjęto, iż czyn jakiego miał dopuścić się oskarżony wypełnia komplet znamion ustawowych przestępstwa z art. 245 kk, podczas gdy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie wyklucza możliwość ustalenia sprawstwa i zawinienia po stronie oskarżonego w zakresie kierowania wobec R. K. gróźb bezprawnych pozbawienia życia i zdrowia w sposób nie budzący wątpliwości.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, w oparciu o art. 437§1 kpk skarżący wniósł o wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu kierowania wobec R. K. gróźb bezprawnych pozbawienia życia i zdrowia i w związku z tym zakwalifikowanie czynu polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej jako występku z art. 217 kk, a w konsekwencji powyższego umorzenie postępowania wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Na wypadek nieuwzględnienia zarzutu wymienionego w pkt II petitum:

na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił niezastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary w sytuacji gdy postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki

osobiste oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa w pełni uzasadniają zastosowanie tego środka i wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

A.. A.S.obrońca P. Ś. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k.:

I. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art.35 ust.2 ustawy dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt poprzez błędną wykładnię i zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako działania ze szczególnym okrucieństwem, podczas gdy z prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że oskarżony dopuścił się czynu określonego w art. 35 ust.1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt;

II. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez nienależyte uwzględnienie niewielkiego stopnia zawinienia oskarżonego oraz nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw oraz przyznania się do winy i okazanej skruchy.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§2 kpk skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie 2 części wstępnej wyroku i przyjęcie, że P. Ś. dopuścił się czynu określonego w art. 35 ust.1 ustawy z 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt oraz poprzez wymierzenie ar jednostkowych za poszczególne czyny zarzucone oskarżonemu w dolnych granicach zagrożenia ustawowego i wymierzenie kary łącznej nieprzekraczającej 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Choć apelacja obrońców okazały się niezasadne, to wymagały korekty rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego P. Ś. w zakresie oczywiście błędnej zmiany opisu czynu przypisanego w pkt I dyspozycji zaskarżonego wyroku, tj. popełnienia tego występku w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64§1 k.k.), jak też przyjęcia w podstawie skazania (a w konsekwencji także w podstawie wymiaru kary) kwalifikacji z art. 278§1 i 5 k.k. bez zmiany opisu czynu w tej części, jak też bez dokonania stosownych ustaleń, które uprawniałyby do takiego kroku.

Jednakże z uwagi na to, że wniosek o uzasadnienie wyroku sądu ad quem złożył jedynie obrońca oskarżonego R. B., jak też mając na względzie brzmienie art. 423§1a k.p.k. tut. sąd ogranicza się sporządzenia uzasadnienia w części dotyczącej apelacji obrońcy tego właśnie oskarżonego, bez odniesienia się do treści apelacji obrońcy oskarżonego P. Ś..

Donosząc się zatem do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że R. B. kierował słowa groźby pod adresem R. K., choć – zdaniem skarżącego – dopuścił się on „jedynie” naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, to jest to zarzut niezasadny. Przeczą mu bowiem zeznania R. K. odczytywane w całości, nie zaś we fragmencie, jak uczynił to apelujący.

Pokrzywdzony kategorycznie, w toku pierwszego przesłuchania, wskazał, że podeszło do niego dwóch mężczyzn - „jeden to (...) zamieszkały na ul (...)” (czyli właśnie R. B.). To ten mężczyzna uderzył go z pięści w twarz, a drugi z mężczyzn powiedział do niego, że „jak nie odwoła zeznań w sprawie W. (...) wyląduje z powrotem w rzece, ale już z niej nie wyjdzie i kule nie będą mu potrzebne”. Opisując dalszą część zajścia, R. K. jednoznacznie wskazywał, że „tymi słowami oboje zaczęli mnie cisnąć dalej bym wycofał zeznania” (k. 55). W toku kolejnego przesłuchania (k. 69) również kategorycznie zeznał, że „ten, co mnie uderzył powiedział, że jak nie wycofam zeznań kule nie będą mi potrzebne”. Także w czasie okazania opisał co robił i mówił do niego wskazany mężczyzna, czyli właśnie R. B. (k. 149).

Podobnie przedstawił przebieg wydarzeń i zachowanie oskarżonego brat pokrzywdzonego – T. K. (k. 66), stwierdzając, że „jeden z nich uderzył brata z pięści w twarz, po czym oba zaczęli do niego mówić, że ma wycofać zeznania na R., bo inaczej wyląduje w rzece jak ostatnio”.

W tych okolicznościach fragment zeznań, do których odwołuje się obrońca, a w którym R. K. rozróżnił, iż w początkowej fazie zdarzenia oskarżony uderzył go w twarz, a pierwsze słowa groźby wypowiedział pod jego adresem drugi z mężczyzn, nie mogą stanowić o tym, że sąd meriti błędnie uznał, że także R. B. groził pokrzywdzonemu i

wywierał na niego presję, by ten wycofał zeznania obciążające znajomego. Apelujący nie dostrzega bowiem tego, że zajście nie ograniczyło się li tylko do owego ciosu w twarz i jednokrotnego wypowiedzenia groźby przez drugiego z mężczyzn, lecz trwało dłużej i to wówczas oskarżony także przyłączył się do działań, które miały na celu wywarcie bezprawnego wpływu na świadka w innej toczącej się sprawie.

Z tych też względów zarzut obrońcy, jako nie znajdujący potwierdzenia w całości materiału dowodowego, którym dysponował sąd orzekający, uznany został za chybiony.

Oskarżony, co wynika właśnie z prawidłowych ustaleń sądu rejonowego, nie tylko stosował przemoc, ale i groźbę bezprawną pozbawiania życia i zdrowia R. K., czym zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 245 k.k.

Biorąc zaś pod uwagę to, że czynu tego dopuścił się warunkach powrotu do przestępstwa (słusznie przyjął sąd a quo, że było to działanie w ramach recydywy podstawowej – art. 64§1 k.k.) wymierzona kara roku pozbawienia wolności jawi się jako sprawiedliwa i wyważona. Z argumentami sądu I instancji, a dotyczącymi okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary (k. 703), tut. sąd w pełni się zgadza i je aprobuje.

Z tych też względów zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. B. utrzymany został w mocy.

Z uwagi na to, że oskarżony ten korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a obrona nie została opłacona, sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy opłatę, której wysokość ustalona została zgodnie z brzmieniem §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając na uwadze wynik postępowania, jak też sytuację materialną i majątkową oskarżonego, sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z apelacją jego obrońcy i wydatkami w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.